

Gondolatok az igaz barátságról

1. "De az Ásristen kiáltott az embernek, Ás ezt kárdetzte: Hol vagy?"
(1Máz 3:9)

Csodálatos, fiatal párr volt. Nemrég hízásodtak Ássze Ás máris egy nagyszerű otthonban Álhettek. Kertjüket egy kristálytisza folyáscska szelte Át, ahol kellemes ÁrÁkat tÁlthettek el a fÁk ÁrnyÁkÁban. Volt egy kÁzÁs barátjuk, akihez mindenkinÁl jobban ragaszkodtak. Ő egy igazi jÁs barát volt. Mindennap Ájobb meglepetÁssel szolgÁlt, ahogy tanÁtotta őket a kÁzÁs ÁletÁk első lÁpÁseire. TanÁtotta őket, hogy bátran osszÁjk meg egymÁssal gondolataikon tÁl az Árzelmeiket is. Ne csak a termÁsról, a napi munkÁrÁ, a hÁ-rekről Ás eseményekről beszÁlgessenek, hanem arról is, mit jelentenek egymÁsuknak. Mindezt Ágy tette, hogy egy pillanatig sem prÁbÁlt kÁzÁjÁk Állni. JelenlÁtÁt egyÁltalÁn nem tartottÁk feleslegesnek, sőt el sem tudtÁk kÁpzelni az ÁletÁket nÁlkÁle. Nap nap utÁn, ahogy alkonyodni kezdett, izgalommal kÁszÁltek a felejthetetlen ÁrÁkra, amit egyÁtt tÁlthetnek. A húsÁges barát mindennap eljÁtt. Ahogy beszÁlgettek, egyre mályebb gondolatokat, majd Árzelmeket osztottak meg egymÁssal. Amikor a legjobban benne voltak a beszÁlgetÁsben, akkor barátjuk udvariasan felÁllt Ás elbÁcsÁzott tólÁk. MegÁllelte őket Ás boldogan integettek, ahogy tÁvozott. A beszÁlgetÁs persze tovÁbb folytatÁsdott. Bárr márr nem volt ott a barátjuk, mágis Ágy ÁreztÁk, mintha ott lenne. Kimondhatatlan boldogsÁig tÁltÁtte el őket, hogy van valaki, aki megtanÁ-tja őket bÁ-zni Ás szeretni. TudtÁk, hogy ez teszi igazÁn ÁrtÁkessÁt őket.

Egyik este, ahogy

barátjuk tÁvozott, ismÁt integettek Ás utÁna kiáltottak: "Holnap este Ájra találkozzunk!" Most márr egyÁtt folytattÁk a kellemes beszÁlgetÁst, Ás amikor eljÁtt az ideje, a szokÁsos mádon nyugovÁra tÁrtek. Mársnap nyugodtan Ás bÁkÁsen Ábredtek, ahogy minden reggel szoktak. HÁlÁt adtak az Áj napÁrt Ás elindultak napi munkÁjuk vÁgzÁsÁre. Ezen a napon egy időre a munkÁjuk elvÁlasztotta őket. A felesÁg Ágy gondolta, hogy sÁtÁl egy kicsit, hiszen annyi mindent nem ismernek mág ebből a kertből. A folyÁs mellett haladva, a kert kÁzepe felÁ, találkozott valakivel. FutÁlag lÁtta márr, de nem ismerte, Ás mág nem is volt alkalom, hogy a kÁzÁs barátjukkal beszÁlgettek volna rÁla. Nagyon megnyerő Ás barÁtsÁgos volt. Ágy tett, mint aki segÁ-teni akar Ás gyorsan megosztott nÁhÁny Árdekes informÁciÁt, amit mág ő sohasem hallott. "Nos, a barátunk mág mindezt elhallgatta." - gondolta magÁban, mikÁzben egy teljesen ismeretlen ÁrÁs kerÁ-tette hatalmÁba. Egyszerre menekÁlt volna, de maradt volna is. Szinte belesÁdÁlt, ahogy hallgatta a mázes szavakat - bárr Árezte, hogy valami nincs rendjÁn - szinte gyÁkeret vert a lÁba Ás márr mozdulni sem tudott. EszÁbe jutott ugyan, hogy szÁ volt arról, hogy ide nem kellene egyelőre eljÁnniÁk, hiszen majd ha eljÁn az ideje, a barátjuk akarja elhozni őket ide. De most márr kÁső volt. Minden pillanattal nehezebb lett a tÁvozÁs, mintha valaki egy hÁlÁt fonna kÁrÁ. Az ÁjdonsÁlt "barÁt" elejtett nÁhÁny szÁt, ami a barátjukra vonatkozott. Ágy mondta el a mázes szavak kÁzÁt, mintha nem is lenne nagy jelentősÁge, de annÁl jobban hatott. A tÁbbi márr magÁjtÁ ment. Mire ismÁt magÁhoz tÁrt, ott bujkÁlt a fÁrjÁvel egy bokor márgÁt, Ás azt mondogattÁk: "Csak ne jÁnne el ma a barátunk. Holnapra azutÁn csak sikerÁl kitalÁlnunk valamit." Ágy amikor megjÁtt a barátjuk, megdÁbbentő kÁp vÁrta. Teljesen kicserÁltÁk ezeket az embereket. FÁltek Ás bizalmatlanok voltak vele szemben, sőt egymÁssal is tapintatlanok voltak. Nem csak az arcuk, de az egÁsz testÁk beletorzult ebbe a fÁlelmetes bizalmatlansÁgba. A BarÁt, mert hiszen mág most is az volt, Ágy dÁntÁtt, hogy valami megdÁbbentő dolgot kell tennie, hogy elhiggyÁk, ő valÁban a barátjuk. Tudta, hogy ez márr nem megy kÁnnyn. Áldozatot kell hoznia. Mágis azt mondta: tovÁbbra is a barátaim vagytok, Ás ha meghalok Ártetek, akkor talÁn ismÁt elhiszitek Ás bÁ-zni fogtok bennem.

Nos, ebből a

társaságtól mi egyáltalán nem maradtunk ki. Gyakran ján valaki, aki szöles, meggyőző mosollyal, káoszszorítással, szemedbe nézve árkelteti, hogy a barátod, sőt jobb barátod barátjánál, és ászrevátlénál odacsúpágteti a bizalmatlanságot. Biztosan áitáted májr te is, hogy barátisájos, boldog egyáttlét után, a kávetkező hán fagyos lágkár fogadott a gyálekezetben vagy a hittestvéred otthonában. Azonnal tudad, hogy valaki ott járt azáta. Práájtad megfejteni, hogy ki lehetett, de ez nem ilyen egyszerű. Ő áneveket használva dolgozik. Az ő szándáka mindig az, hogy azzal legábi bizalmatlan, aki segáthetne, erősáthetne és megsokszorozhatna - a hittestvéreddel és a lelki vezetőddel szembeni bizalmatlanságra uszá-t.

Kedves

hittestvérem, lelkésztársam, áon és az áon háizam nápe ágy dántáttánk, hogy nem hallgatunk erre a valakire. Ha legkázelebb találkozzunk, ágy akarok rád nézni, mint ahogy legutább elváltunk: nyitott szával, árámmel és őszinte barátsággal. Ez ugyan áldozatba kerál, de hiszem, hogy ekkor kávetem jázust. áé...szájnájatok oda testeteket áló és szent áldozatul" (Rám 12:1).

Á

2. áéEgyszer a harminc vezér kázá hárman elmentek Dávidhoz, és aratájskor árkettek meg Adullám barlangjába, amikor a filiszteusok serege a Refáim-válgyben táborozott. Dávid akkor a sziklavárban volt, a filiszteusok előőse pedig ugyanakkor Betlehemnél volt. Dávid eltikkadt, és ezt mondta: Ki hoz nekem ivávizet a betlehemi kátbá, amely a kapunál van? Erre a három vitáz áttárt a filiszteus táboron, vizet merá-tett a betlehemi kátbá, amely a kapunál volt, elhozájk, és odavitták Dávidnak. De ő nem akarta meginni, hanem kiántátte áldozatul az árnak, és ezt mondta: Az ár mentsen meg attá, hogy ilyet tegyek! Hiszen azoknak az embereknek a váre ez, akik kockáira tetták az áletáket! Ezért nem akarta meginni. Ilyeneket vitt vághez ez a három vitáz." (2Sám 23:13-17 - Áj prot. ford.)

Időnként szeretném tudni, ki tenné árettem tűzbe a kezét. Nemágiben kááánás dolgon kezdtem gondolkodni... Ki maradna a barátom, ha elveszteném mindazt, ami vagyok (tisztség, stájtusz, család), és csak az maradna, aki vagyok (egyszerűen az ember)? Nem akartam az ánsajnálát mályágeire teljesen leszálni, ezért gyorsan fordáttam a kárdásen: Vannak olyan barátaim, akik igazán számmáthatnak rám?

Dávidnak

sikeráit beáitni a titokba. A fenti szakaszban Dávid a vitázeinek számbavátele kapcsán visszaemlékszik náhány kááánás tártánetre. Bujdosásának kezdetén, amikor az Adullám barlangjában tartázkodott, elkezdtek hozzá gyálekezni a testvérei, családja, a Saullal konfliktusban állák, a tánkrement adások és minden elkeseredett ember. Kázááák kerátek ki Dávid vitázei, maga a három is, akiről ez az emlékezős beszá. A szakaszt megelőző náhány versben olvashatunk az emlékezős tetteikről.

Dávid

kimeráit, fáradt volt. Nemcsak a bujdosás miatti fizikai fáradtág és idegi

terhelés neheztette az életét, hanem ahogy szímtalan zsoltárban utalást talájlunk rá, a belső tőpelődés is, hogy vajon mit kávetett el Saul ellen, és ezáltal maga Isten ellen is. Nem kátságes, hogy szímtalanszor leperegtek előtte a gyermekkor felhőtlen áve, amikor őrizte a juhokat, amikor egyt jászott a testvéreivel és a sráccokkal Betlehemben, akik kázzál minden bizonnal nchányan most is vele voltak. Gondolataiban felidőződött a Betlehem kapuja előtti tő a káttal, ahol a hasonlák tikkaszták melegben, a ká t vize igazi felfrissítést jelentett számára. Ágy árezte egy pillanatra, hogy a ká t vize most nemcsak a hőság és a szorongás miatt kiszáradt ajkait frissítette fel, hanem visszaráptáthetné abba a világra, ahol minden egyszerű, békés és ágretes volt. Ászre sem vette, hogy ábráindozása kázzben, hirtelen hangosan császott ki a száján a mály sáshaj: "Kicsoda hozna nekem vizet innom a betlehemi káttól, amely a kapu előtt van?"

Három pajkos

szempár villant ássze, mivel ezek a viták tudják mit kell tenniük. Egy lelkes, láttással rendelkező vezetőre van szükségünk, és ők tehetnek valamit, hogy Dávid ájra az legyen. Nem volt itt szák parancs, és nem volt szák kátlelesságtudatról sem, hanem az igazi barátság odaadás szeretetéről.

Őszintén

szerették őt, és kások voltak mág az életüket is kockáira tenni, hogy segátsák Isten vele kapcsolatos tervének megvalósításában. Dávid nem itta meg a vizet, hanem káttátté az Ásr előtt, mint áldozatot. Mintha csak azt mondta volna ezzel, ezek a viták nem ártottak ezt, hanem az Ásrót. Egy olyan áldozat ez, amely egyedül az Urat illeti meg.

Amikor ez a

tártánet megesett Dáviddal, nem volt mág király, csupán felkent volt. Abban a pillanatban csak egy bujdosák váldott, párszáz zúrás emberrel, szintén az árnycos oldalból. Mikázzben legtábbben igyekeztek a napos oldalon állni, ők vállalták Dávidot. Mikázzben má sok gyútták, beáruzták az áldátták, ők páldáttal szeretettel viszonyultak hozzá. Egy napon azonban Dávid király lett. Talán gondolhatjuk, hogy ők mágis ismerték az ágáretet, és tudják, hogy Dávid fel van kenve, de ez kevés lett volna arra, hogy a bujdosák áveiben is kitartsanak mellette. A számák emberek mindig rávid táv terveket kásztenek. Ők akkor szoktak csak megáttánni, amikor kiláttásban van a nyereság.

Fáttánnak ma

is sokan igyekeznek a napos oldalra állni. Gyúttik Jázust, és azokat, akik ragaszkodnak Hozzá. Prábbájják semlegeséteni az erkácsi befolyást a világra, sőt sokszor az egyházra is. Ágy válik, hogy az a nápszerű és az a korszerű, ha a maguk áttájnak, és az e világ fejedelmét szolgálják. Egy napon azonban, hamarosan, eljárt Jázus, mint a Királyok Királya és az Uraknak Ura. Azon a napon mindent tátt fog ártani az Ő barátság a számunkra. Ma egy olyan barátt Ő, aki hallja a legmályebb sáshajtásodat is és segátságedre siet. De Te baráttja vagy-e valakinek? Meghallod-e, amikor valaki felsáshajt: "Kicsoda hozna nekem vizet innom a betlehemi káttól, amely a kapu előtt van?" Ki segáttene abban, hogy ájra lássam az életet ártalmát, visszanyerjem a lelkesedésem, árezzem, hogy árdemes továbbázzdeni, árdemes kitartani?

Jézus azt mondja: "Mert aki innok ad egy pohár vizet az én nevemben, mivelhogy a Krisztuséi vagytok, bizony mondom néktek, el nem veszi az ő jutalmát" (Mk 9:41). És: "Bizony mondom néktek, amennyiben megcselekedtetek eggyel az én legkisebb atyámfiai közül, én velem cselekedtetek meg" (Mt 25:40). Dávid három hőse egy emlékeztetőt hozott az úrról, hogy népük felkent vezetője visszanyerje a látszólagos a lelkesedésüket, és Isten nagyszerű ajándékait valójára válhassanak általa.

Mennyit ér neked a barátod? Szolgálod-e Samma és társai módjában azokat, akiket Isten reáldobott, és akiknek a szolgálatba állított? Igen, vannak könnyebb utak is. De ez az egyetlen, amely végül gazdagon megtérül. Járjunk mi is ezen. Az ísszetartás, a barátság, az egymásért való áldozat útján. Én ezen az úton kávéjnek járni! Mi a helyzet veletek?

Á

Dr. Szilvási András